

Viimeinen luku roomalaiskirjeessä sisältää pääasiassa tervehdyksiä Paavalille hyvin rakkaiksi tulleille työtovereille. Onkin jotenkin sydäntä lämmittävää huomata, miten Paavali osoitti arvostusta, hyväksyntää ja rakkautta ihmisille, jotka olivat hänen kanssaan tehneet työtä evankeliumin ja seurakunnan eteen. Hänen esimerkistään mekin voimme ottaa oppia – tunnetaanhan meidät Jumalan lapsiksi keskinäisestä rakkaudestamme. (Joh.13:35)

Paavalin sanoissa ei kajasta hivenenkään kateutta tai vallanhimosta kumpuavaa nurjuutta työtovereitaan kohtaan. Hän avoimin ja hyvin mielin tervehti jokaista. Iloitsen myös, miten Paavali hyväksyi naisten aseman seurakunnassa. Luvun alussa hän kehottaa ottamaan vastaan Foibe-nimisen sisaren, joka oli Kenrean seurakunnan palvelija:

"Suositellen teille sisartamme Foibe, Kenrean seurakunnan palvelijaa. Ottakaa hänet vastaan Herrassa, kuten pyhien sopii, ja auttakaa häntä kaikessa, missä hän tarvitsee teitä. Hän on näet ollut monelle avuksi, myös minulle."

Room.16:1-2

Paavali siis Jumalan nöyränä palvelijana kykeni antamaan avointa tunnustusta, kuinka tämä nainen on ollut monelle avuksi, niin kuin hänelle itselleenkin. Tuo nainen oli seurakuntapalvelija, ja muistamme, millaisen arvon Jeesus antoi palvelijalle. Hän on suurin keskuudessamme! (Matt.23:11) Ei siis ole mitenkään vähäpätöinen tehtävä suorittaa seurakuntapalvelusta, kuten pyhille sopii. Tämän maailman mieli hamuaa johtajan asemaa ja paikkoja, jotka näyttävät inhimillisesti kunnia-kailta. Jumalan seurakunnassa tällaista kilpailua ei tulisi olla, vaan enemmän arvostusta niitä kohtaan,

jotka ahkerivat hyvissä töissä - yhteiseksi parhaaksi.

Jakeessa kolme Paavali puhuu työkumppanuu-desta lähettäessään tervehdystä Priskalle ja Akylaalle. Itsekin saatan toisinaan käyttää sanontaa: *"Tehtävät ovat eri, mutta työn antaja on sama!"* Tiedän, että seurakuntani palvelijat ja työntekijät ovat minun kumppaneitani. Kukaan meistä ei yksinään kykenisi pyörittämään suuren seurakuntamme mitä erilaisimpia toimintoja. Tarvitsemme toinen toisamme. Tarvitsemme yhteistyökumppaneita, joita Jumala on armoittanut eri osa-alueille. Nämä Paavalin ystävät olivat laittaneet myös henkensä alttiiksi jopa Paavalin puolesta!

"Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystävänsä edestä." Joh. 15:13

Nämä kaikki Paavalin sanat paljastavat hänen suurta rakkauttaan ja helläsydämyyttään niin Jumalaa, kuin Hänen seurakuntaansakin kohtaan. Seurakunta ei tänäänkään saisi olla kuiva, kylmä, vihamielinen, lakihenkinen, kaavoja noudattava "muumioiden" seurakunta! Jeesuksen seurakunta on täynnä elämää, rauhaa, rakkautta, iloa, pyhyyttä, armoa ja kaikkinaista hyvyyttä! Näitä kohti jokainen uskovainen voi pyrkiä.

"Sillä ei Jumalan valtakunta ole syömistä ja juomista, vaan vanhurskautta ja rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä." Room.14:17

Jakeessa viisi puhutaan myös kodeissa kokoontumisesta. Siihen aikaan ei ollut vielä rakennettuna valtavia kullalla päällystettyjä kirkkoja ja seurakuntasaleja, mutta he kokoontuivat kodeissa. Vielä tänäänkin olisi hyvä toisinaan kokoontua pienempinä ryhminä kodeissa, sillä näin tehdessä, ilmapiiri on hyvin usein kodikas ja avoimempi aidolle Jumalan kohtaamiselle. Uskovaisuuttahan ei pitäisi kahlita seurakuntarakennusten sisälle. Se tulisi olla läsnä arkielämässä ja kaikissa kohtaamisissa.

Seurakuntakulttuurin etääntyessä liian kauaksi normaalista arkielämästä, ihmisten on lopulta tavattoman vaikea päästä sisälle Jumalan tuntemukseen ja seurakuntayhteyteen. Olisikin aika tuoda seurakunta takaisin ihmisten luokse, aidolla ja pyhällä tavalla, kuten Jeesus toimi aikansa - jospa voisimme kohdata kanssaihmissä juuri niin kuin Hän kohtasi! Olipa vastassa syntinen, hurskasteleva fariseus, tai sairautta ruumiissaan kantava ihminen, osaisimme aina miettiä, miten Jeesus juuri tässä tilanteessa toimisi.

Paavali tahtoi myös muistaa *"ensihedelmäänsä"* Aasiassa, eli häntä joka oli tullut ensimmäisenä uskoon Paavalin työn toimesta. Muistan itsekin kuin eilisen päivän sen hetken, jolloin sain siunata ensimmäisen ihmisen taivastielle! Kaipaani jatkuvasti nähdä hänet, tervehtiäkseni ja kannustaakseni häntä uskossa eteenpäin! Jotenkin koen samankaltaista mielihyvää ensihedelmästä, mitä Paavali sai kokea. Paavali siis koki syvää rakkautta Epainetusta kohtaan ja voimme vain ajatella, millaisia tunteja hän koki sydämessään saadessaan Paavalin terveiset! Varmasti hän suuresti iloitsi ja riemuitsi, ja jatkoi uskonsa taivalta eteenpäin! Toisinaan rohkaisevat sanat saattavatkin olla arvaamattoman tärkeitä! Käytä niitä, tervehdi aidosti ja lempeästi rakkaitasi!!

Jakeessa kuusi, Paavali jälleen lähettää terveisii myös naiselle. Seurakunnassa oli Maria-niminen uskovainen, joka oli paljon nähnyt vaivaa seurakunnan eteen. Juuri näin meidänkin tulisi huomioida palvelusta suorittavia uskovia!

Sitten Paavali huomioi myös vankitoverinsa. Andronikus ja Junia olivat olleet hänen kohtalotovereina tuomittuina vankityrmään ja kahleisiin evankeliumin tähden. Paavali, joka itse kärsi kahleissa, ymmärsi hyvin, miltä tuntuvat karkeatekoisten kahleiden hiertymät käsissä ja mitä on vankisellin yksinäisyys. Hän siis halusi muistaa heitäkin, ikään kuin ojentaen heille kätensä, kiittää heidän kestävyyttään kärsimystensä keskellä. Paavali tahtoi antaa heille suuren arvon apostolien rinnalla, huomioiden heidän tulleen Kristuksen omiksi jo ennen kuin hän itse oli kohdannut Mestarinsa. Tämäkin puolestaan kertoo Paavalin nöyrästä asenteesta uskonsisariaan ja veljiään

kohtaan! Iloitsen tällaisesta avoimesta mielestä *ilman kateuden häiväkään!*

Paavalin lähettäessä tervehdyksiään, hän huomioi ystäviään Kristuksessa, tervehtien perhekkuntia ja työtovereitaan Herrassa. Hän mainitsi myös Apellen, joka oli kestänyt koetuksia Kristuksessa. Kuinka monta ystävää onkaan meidänkin keskuudessamme, jotka ovat joutuneet käymään suuria koetuksia. Tilanteet ovat varmastikin erilaisia, kuin pari vuosituhatta sitten, mutta kärsimys ja kipu tuntuvat silti aina yhtä kipeältä. Tällaisia kokeneita ihmisiä kannattaa muistaa ja lohduttaa.

Jakeessa 12 Paavali niin ikään tervehtii rakkaita, jotka ovat nähneet vaivaa Herrassa. Usein evankeliumin työ ja seurakuntapalvelukset ovatkin vaivan näkemistä. Saatamme nykyaikana unohtaa tämän halutesamme vain kaikkea helposti saatavaa - ja kuinka hienoa onkaan usein vain istua passiivisina seurakunnan kokouksissa! *Ja älä luule, että puheiden ja musiikkiesitysten arvosteleminen olisi aktiivista uskonelämää!* Se on kaukana siitä!!

- Aito vaivannäkeminen on osallistumista itse eri toimintoihin, mutta se on seurakuntaelämää myös kirkkorakennusten ulkopuolella. Muistanet, miten Raamattukin määrittelee aidon ja oikean Jumalanpalveluksen, *"käymällä katsomassa orpoja ja leskiä ja varjella, ettei maailma saastuta."* (Jaak.1:27) Nähdessämme siis vaivaa myös niiden eteen, jotka eivät pääse kauniisiin seurakuntasaleihimme, saatamme viedä heidän luokseen Kristuksen tuoksua, aitoa rakkautta ja välittämistä. Vaivannäkeminen on siis hyvin laaja käsite, johon myös sinä voit osallistua kutsumuksesi ja Jeesusta rakastavan sydämesi kanssa.

Kuinka erityisen rakkaina Paavali piti-kään joitain ihmisiä. Rufus-niminen nainen oli hänellekin kuin äiti! Ajattele, millaista huolenpitoa he osoittivat toisilleen. Rufus ei varmastiakaan ollut *pöyhkeä, toisia arvosteleva nainen*, vaan hän omisti Jeesuksessa Kristuksessa rakastavan ja palvelevan sydämen. Hänkin osallitaan oli edesauttamassa evankeliumin työssä ja seurakuntaelämässä.

Jakeessa 16 Paavali kehottaa osoittamaan rakkautta käytännössä. *Tu-kahdutettu rakkaus on hyödyttömiä*, mutta osoittaessamme sitä toisillemme, myös vastapuoli saa tuntea olevansa rakastettu ja hyväksytty. Paavali kehotti: *"Tervehtikää toisianne pyhällä suunannolla."* - Kun ajattelemme eri kulttuureja, ymmärrämme, ettei suuteleminen sovi suomalaisen kulttuuriin siinä, missä monessa muussa kulttuurissa. Samaa voisi keskuudessamme kuvata kädenojennus ja jonkin hyvän sanan sanominen toiselle. Sanoillahan voimme myös *"antaa suuta"!* - osoittaen, miten rakas ja tärkeä toinen ihminen on.

Vielä ennen loppua, Paavali halusi antaa tärkeitä varoituksen sanoja. Jakeessa 17, hän kehottaa meitä **pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta**, vastoin sitä oppia, jonka olemme saaneet. Hän kehotti erityisesti **vetäytymään pois tällaisista** ihmisistä! - Sellaiset ihmiset eivät palvele Herraa Jeesusta Kristusta, vaan heidän omia päämääriään ja intohimojaan. He pettävät suloisilla sanoillaan ja kauniilla puheillaan vilpittömien sydämet.

Roomalaisten kuuliaisuus uskossa oli tullut kaikkien tietoon. Siitä Paavali erityisesti iloitsi ja hän kehottikin roomalaisia uskovia *olemaan viisaita hyvään, mutta taitamattomia pahaan.*

Nämä sanat kaikuvat sanan lehdistä yhä meillemme. Rukoilkaamme ja pyytäkäämme viisautta kaikkeen hyvään ja taitamattomuutta pahaan! *Näin rauhan Jumala on pian mursertava Saatanan teidän jalkojenne alle*, koska mitkään pahan juonet eivät onnistu!

"Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kaikkien kanssanne." - Näihin sanoihin päättyvät Paavalin kirjeet - rohkaisten ja muistuttaen meitä pelastumisemme toivosta, siitä Kristus-kalliosta, johon uskomme on ankkuroituna.

Paavalilla oli kirjuri, Tertius, joka ilmeisesti kirjoitti Paavalin sanelemana hänen kirjeensä sanat. Myös hän tervehtii uskon sisaria ja veljiä. Samoin Gaius - seurakunnan majanantaja yhdessä muiden kanssa tahtoi tervehtää Rooman seurakuntaa sanoen: **"Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kanssanne."**

"Ylistys Hänelle, joka pystyy voimallaan vahvistamaan teitä, niin kuin ilmoittaa evankeliumi, jota minä julistan, sanoma Jeesuksesta Kristuksesta, se paljastettu salaisuus, joka on iki-ajoista saakka ollut kätkeytynä! Nyt se on saatettu julki ja annettu ikuisen Jumalan käskystä profeettallisissa kirjoituksissa tiedoksi kaikille kansoille, jotta ne johdettaisiin uskoon ja kuuliaisuuteen. Saakoon Jumala, joka yksin on viisas, Jeesuksen Kristuksen kautta ikuisen ylistyksen! Aamen."

Room.16:25-27[-92]

